



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Štullerové a soudců JUDr. Ivy Kaňákové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: A.CH, „X“**, zastoupený JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti **žalovanému: Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie, Beethovenova 5689 – KORD č. 2, Chomutov**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2010 č.j. CPUL-844-19/ČJ-2010-0461KP-HONS,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2010 č.j. CPUL-844-19/ČJ-2010-0461KP-HONS, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se zajišťuje za účelem správního řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky, neboť existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce v žalobě napadá žalobu v celém rozsahu, a to pro vady řízení, neboť skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, je v rozporu s provedenými důkazy a v rozporu s obsahem spisu.

Jediná konkrétní námitka žalobce směřuje proti skutečnosti, že nebyl dle jeho názoru dán důvod pro jeho zajištění, neboť není důvod se domnívat, že by mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konstatuje, že je skutečností, že již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, ale není pravdou, že toto v minulosti uložené správní vyhoštění nerespektoval. Nesouhlasí s tvrzením, že nevycestoval z území České republiky v souladu s výjezdním příkazem s platností od 3.10.2007 do 17.10.2007, který mu byl vydán poté, co Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 19.9.2007 odmítl jeho kasační stížnost. Poukazuje na skutečnost, že sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě prokázaných skutečností a vyjádření žalobce bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České

republiky až 24.8.2008 na základě pozvání a pobýval zde na krátkodobé vízum. Žalobce nepřicestoval s úmyslem mařit výkon rozhodnutí, neboť vzhledem k tomu, že nebyl úspěšný v azylovém řízení, domníval se, že doba tří let, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území České republiky rozhodnutím o správním vyhoštění již uplynula dne 2.6.2008. Trvá tedy na tom, že nenaplnil žádný zákonný důvod, pro který by mohl být zajištěn ve smyslu § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný poukázal na náleze Ústavního soudu č. Pl. ÚS 10/2008 ze dne 12.5.2009, ve kterém je uvedeno, že ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení dle Ústavního soudu zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.

K existenci reálného nebezpečí, že by mohl žalobce svým jednáním mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný uvádí, že ji dovozuje z celé historie pobývání a chování žalobce na území České republiky. V tomto směru poukazuje zejména na jeho nelegální pobyt na území České republiky. Žalobce přestože nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do 17.10.2007, území České republiky neopustil. Tuto skutečnost dovozuje z toho, že v příslušné evidenci policie není žádný záznam o legálním přechodu hranic České republiky žalobcem po vydání cestovního příkazu. Dokládá to i výpověď žalobcovi družky paní Chen Weyan, která uvedla, že žije s žalobcem od poloviny prosince 2007 ve společné domácnosti v Praze. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce již v minulosti mařil výkon rozhodnutí správního vyhoštění, neboť přestože mu bylo rozhodnutím Oddělení cizinecké policie Frýdek-Místek č.j. SCPP-691/OV-III-2005 ze dne 1.6.2005, které nabylo právní moci dne 7.6.2005 uloženo správní vyhoštění minimálně jeden rok mařit výkon tohoto rozhodnutí, neboť i přes pravomocné rozhodnutí a po marném uplynutí stanovené lhůty k vycestování v České republice nadále nelegálně pobýval. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce uzavřel fiktivní manželství s paní Zdeňkou Muchovou, která uvedla, že za dohodnutou svatbu dostala 10 000,- Kč, nikdy s žalobcem nežili ve společné domácnosti a nikdy neplánovali společnou budoucnost. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce se při kontrole totožnosti prokazoval padělaným občanským průkazem Slovenské republiky. Žalobce nevlastní žádný platný cestovní doklad.

Ze všech výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že obava z existence nebezpečí, že by žalobce svým jednáním v budoucnu mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky a dobrovolně území neopustil, je reálná a důvodná.

K námitce žalobce, že nechtěl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a přicestoval do České republiky dne 24.8.2008 na pozvání, neboť se domníval, že doba tří let, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území České republiky již uplynula dne 2.6.2008, žalovaný uvádí, že návrhovátelem ve skutečnosti přicestoval do České republiky dne 24.8.2004. V rozhodnutí je omylem uvedeno datum 24.8.2008. K chybě došlo překlepem a chyba byla

opravena vydáním opravného usnesení ze dne 29.3.2010. Žalovaný trvá na tom, že ve správním spise je dostatečným způsobem doloženo, že žalobce po celou dobu pobýval na území České republiky a že zde pobýval vědomě nelegálně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Žalobce ve své stručné žalobě uplatnil pouze jedinou dostatečně konkrétní námitku, a to že není pravdou, že v minulosti mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když do České republiky přicestoval po vyhoštění až dne 24.8.2008 s tím, že se domníval, že omezení po kterou mu nebyl umožněn vstup na území České republiky uplynulo již dne 2.6.2008. K této námitce uvádí soud následující. Je sice pravdou, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že *„na základě prokázaných skutečností a z vyjádření účastníka bylo zjištěno, že cizinec na území ČR přicestoval 24.8.2008 na základě pozvání a pobýval zde na krátkodobé vízum“*, ale žalovaný rovněž uvádí, že datum příjezdu žalobce je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno nesprávně, jde o chybu v psaní, která byla odstraněna opravným usnesením. Správné datum vstupu žalobce na území České republiky je dle žalovaného **24.8.2004**.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný skutečně vydal opravné usnesení č.j. CPUL-844-60/ČJ-2010-0461KP-HONS dne 29.3.2010, kterým výše uvedenou chybu v psaní žalovaný odstraňuje a uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí má být správně uvedeno datum příjezdu žalobce do České republiky 24.8.2004. Toto opravné usnesení bylo dne 31.3.2010 řádně doručeno do vlastních rukou jak právnímu zástupci žalobce JUDr. Ladislavu Labanczovi tak i samotnému žalobci. Proti tomuto opravnému usnesení nepodal právní zástupce ani samotný žalobce odvolání. Po zevrubném přezkoumání správního spisu soud dospěl k závěru, že skutečným datem vstupu žalobce na území České republiky je 24.8.2004. Toto datum vyplývá ze všech dokladů pořízených z evidencí Policie České republiky. Datum vstupu na území České republiky uvedené v původním znění odůvodnění napadeného rozhodnutí (24.8.2008) se ve správním spise nikde nenachází. Skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval trvale před 24.8.2008 mimo jiné dle soudu jednoznačně vyplývá i ze svědeckých výpovědí manželky žalobce paní Muchové i přítelkyně žalobce paní Chen Wenyan, které jsou založeny ve správním spise. Soud tedy dospěl k závěru, že oprava odůvodnění napadeného rozhodnutí byla provedena v souladu s obsahem správního spisu. Na závadu není ani skutečnost, že k vydání opravného usnesení došlo až po podání žaloby v rámci správního soudnictví, neboť opravu chyb v psaní v odůvodnění rozhodnutí je možné provádět opravným usnesením kdykoliv, když takové chyby vyjdou

najevo. Ve spojení napadeného rozhodnutí s výše citovaným opravným usnesením se tedy dle soudu žalobcem uplatněná námitka jeví jako zcela nedůvodná.

Nad rámec žalobních námitek soud pro úplnost konstatuje, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodnost obav, že by žalobce mohl mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný spatřuje ve skutečnosti, že již jednou bylo žalobci pravomocně uloženo správní vyhoštění a žalobce i přes pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a po marném uplynutí stanovené lhůty k vycestování se nadále nelegálně zdržoval na území České republiky. Tím dle soudu byly splněny zákonem kladené formální požadavky na napadené rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2010

JUDr. Dagmar Štullerová
předsedkyně senátu